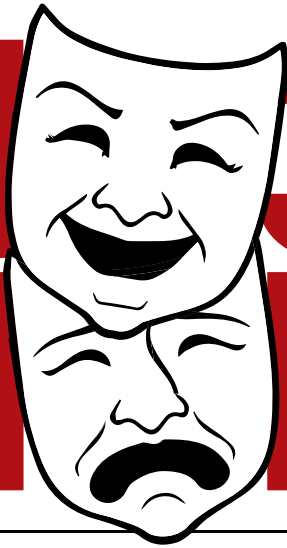

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ЈАНУАР 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 166

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

МИЛОВАН ВИТЕЗОВИЋ

У ИМЕ ОЦА И СЫНА

ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ

РЕДИТЕЉ МИЛАН КАРАЏИЋ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ | ДРАМА | СЕЗОНА 2023/24. | ВЕЛИКА СЦЕНА

УПРАВНИК СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ ПОВОДОМ 160. ГОДИНА
ОД РОЂЕЊА ВЕЛИКОГ СРПСКОГ КОМЕДИОГРАФА

Ова година у Народном позоришту биће у знаку Бранислава Нушића

Управник Народног позоришта у Београду
Светислав Гонцић положио је венац
на споменик Браниславу Нушићу

ду, када је најавио да ће 2024. година бити посвећена једном од најплоднијих и најпопуларнијих српских писаца уопште.

Бранислав Нушић, који је за живота имао репутацију човека „поганог језика и још поганијег пера“, чији комади, захваљујући темама којима се бавио, нису пунили само позоришне сале, него и насловне стране тадашњих дневних листова, и данас је остао синоним за позоришни и књижевни квалитет.

Рођен је 8. октобра 1864. године, у Београду, као Алкибијад Нуша, од оца Ђорђа - Цинцарина и мајке Љубице - Српкиње. Кућа му се налазила на месту данашње зграде Народне банке Србије, недалеко од Саборне цркве. Када је напунио 18 година, законски је променио своје име у Бранислав Нушић.

Нушић је, као средњошколац и великошколац, статистирао у представама Народног позоришта. Забележено је и да је 1885. године, три пута, као глумац аматер, играо насловну улогу у Шилеровом „Дон Карлосу“, Јована у Трифковићевом „Љубавном писму“ и Герика у Премареовом „Доктору Робину“.

Најпознатији је по комедијама „Протекција“, „Свет“, „Пут око света“, „Госпођа министарка“, „Народни посланик“, „Мистер Долар“, „Ожалована породица“, „Покојник“, „Др“, „Сумњиво лице“, „Не очајавајте никад“ и романима „Аутобиографија“, „Општинско дете“ и „Хајдуци“.

Писао је и драме „Тако је морало бити“, „Јесења киша“, „Иза божијих леђа“, „Пучина“, „Кирија“, приповетке „Политички противник“, „Посмртно слово“, „Класа“, „Приповетке једног каплара“ и трагедије „Кнез Иво од Семберије“, „Хаџи-Лоја“, „Наход“, „Хаџи-Ена“.

Иако је и сам био политички активан, често је исмевао политичаре и оне на власти па је због тога чак

Нушић је на челу Народног позоришта у Београду био у периоду од 14. јула 1900. до 19. јануара 1902. године (фото: С. Лончаревић)

боравио и у затвору. Бавио се новинарством, обављао послове писара, а у Скопљу, Солуну, Серези и Приштини био је вице-конзул и конзул.

У његовој више него богатој биографији уписано је и да је у периоду од 14. јула 1900. до 19. јануара 1902. године био на челу Народног позоришта у Београду. На функцију, како је тада званично било објављено - заступника управника Народног позоришта, након смене др Николе Петровића, именован га је тадашњи министар просвете Павле Маринковић. Истовремено, од тог датума, Нушић је обављао и дужност драматурга друге класе. Управе Народног позоришта Нушић се прихватио у неповољном и политичком и финансијском тренутку, у време владавине Александра Обреновића и несрећених прилика у театру. Неколико месеци касније, 11. септембра, новим указом, постаје драматург прве класе и в.д. управника Народног позоришта. Репертоарска политика за његово време кретала се између комедије нарави и водвиља, с једне, и комада с певањем, с друге стране, али, стална предност давана је домаћим драмским ствараоцима.

У својој књизи „Нушић позоришни стваралац двадесетог века“, Драгана Чолић Биљановски, између осталог, наводи, да Нушић одмах по доласку у Народном позориште

врши унутрашње реформе: већ постојећи Књижевно-уметнички одбор који је имао карактер саветодавног тела и чији је задатак био да помаже управнику реорганизовао је поставивши нове чланове - Стевана Сремца, Јанка Веселиновића, др Мирослава Спалајковића, Станислава Биничког и Милована Глишића. Такође, врши измене међу редитељима и разматра питање материјалних примања глумаца и техничког особља. Покренуће поправку позоришне

Нушић са члановима Књижевно-уметничког одбора

зграде и том приликом ће, у писму министарству, до детаља разрадити план реконструкције и дозирања. Питање позоришног оркестра решава тако што због економичности предлаже да војни министар одобри учешће војног оркестра са капелником Фрањом Покорним на представама Народног позоришта, а тај ангажман је трајао две године, до 1902. године. Веома је тешко набројати све оно што је урадио док је био први човек националног театра, али једна од ствари коју овом приликом издвајамо је и да је покренуо „Позоришни лист“ који се бавио актуелним питањима позоришне уметности код нас и у свету и који је имао задатак да позоришну уметност приближи публици. Биле су то прве српске позоришне новине, али су, нажалост, излазиле свега годину дана - први број је објављен 14. јануара 1901, а одласком Нушића са положаја управника престало је и излажење листа; последњи број појавио се 24. јануара 1902. године. Редакцију су чинила свега

двојица људи - Нушић као уредник и Јефта Угричић - главни сарадник.

Период у којем је био на челу Куће памти се, између осталог, и по томе да су сви његови амбициозни планови доводили до непрекидног раста материјалних трошкова Народног позоришта. Замерало му се да је „мек човек недовољно одлучан и уз то широке руке“; чак се користио и приватним зајмовима који ће Позориште, као и њега самог, довести у незавидан положај. Што због дугова, што због сукоба са члановима Народног позоришта, нарочито са редитељем и глумцем Љубом Станојевићем око улоге у комаду „О туђем хлебу“, доживљава напад београдске штампе која га вређа. У таквим околностима, стиже и до суда, а нови министар Љубомир Ковачевић доноси одлуку о његовом смењивању. Уместо Нушића, 19.

јануара 1902. године на функцију управника Народног позоришта у Београду именован је Јован Докић. Шест дана касније, 25. јануара, предаје и дужност драматурга коју преузима Риста Одавић. Тим чином завршило се управниковање Бранислава Нушића у београдском Народном позоришту.

Иначе, подсећања ради, Нушићев генијални дух и огроман креативни потенцијал није био уграђен само у зграду Народног позоришта у Београду, него и у зграде и колективе у позориштима у Сарајеву, Новом Саду и Скопљу у којима је, такође, био управник.

Радио је и као секретар и управник уметничког сектора у Министарству просвете и у поштанском-телеграфском одељењу Министарства грађевине.

Године 1933. изабран је за редовног члана Српске академије наука и уметности.

Бранислав Нушић је преминуо 19. јануара 1938. године у Београду.

■ М. Безбрадица ■

СЛАВНИ БАРИТОН СВЕТСКОГ ГЛАСА
У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Жељко Лучић нови уметнички директор Опере

Славни баритон светског гласа Жељко Лучић именован је 25. јануара за новог уметничког директора Опере Народног позоришта у Београду.

„Задовољство ми је и велика част што ћу бити члан овог предивног ансамбла и што ћу својим доприносом, надам се, остварити да наставимо путевима славе, и да уз сарадњу са господином Гончићем и господином Ђурковићем

остваримо што боље резултате“, изјавио је Жељко Лучић, након потписивања уговора.

Више од две и по деценије гради веома успешну каријеру у иностранству, наступајући у најпрестижнијим оперским кућама на свету, као што су Метрополитен Опера, Миланска скала, Краљевска опера у Лондону, Опера у Сан Франциску, Национални театар Париске опере, Бечка државна опера...

Његови многобројни ангажмани у Метрополитен опери

обухватају извођења насловних рола у *Магбету*, *Набуку* и *Риголету*, као и улоге Алфија у опери *Кавалерија рустикана*, Амонасра у *Аиди*, Жоржа Жермона у *Травијати*, Грофа Луне у *Трубадуру*, Енрика у *Лучији од Ламермура*, Јована у *Саломе* и Скарпије у *Тоски*.

Студије соло певања завршио је на Музичкој академији у Новом Саду у класи професорке Бисерке Цвејић.

■ М.Б. ■

ЈАНУАР У ЗНАКУ ДВЕ УСПЕШНЕ ДРАМСКЕ ПРЕМИЈЕРЕ

Изузетан почетак године

Народно позориште у Београду закорачило је у нову 2024. годину двома успешним драмским премијерама, по текстовима наших савремених писаца; на Сцени „Раша Пла-

биографске чињенице из живота Светог Саве од монашења до краја живота, прати његове бројне активности - како је организовао цркву, државу, увео законе, образовање, болнице, био дипломата, мирио зарађене... па све до смрти у Трнову.

„Сањао сам да сам се пробудио“

овић“, 21. јануара одиграна је црна комедија Жељка Хубача „Сањао сам да сам се пробудио“, у режији Дина Мустафића, а 27. јануара, на Савиндан, на Великој сцени изведена је драма Милована Витезовића „У име оца и сина – прича о Светом Сави“, у адаптацији Иване Димић и режији Милана Караџића. Обе представе, у препуним салама, испраћене су вишеминутичним аплаузима одушељене публике.

Драма „У име оца и сина – прича о Светом Сави“ вишеструко је значајна, не само као плод вишедеценијског истраживања, дара и труда Милована Витезовића, већ и као његово заветно дело на једну од најзначајнијих тема из наше историје.

Радња представе, која садржи

новић, Сузани Петричевић, Бојани Стефановић, Иви Ипњатовић, Зорану Ђосићу, Бојану Кривокапићу, Гојку Балетићу и Дарку Томовићу.

Драматург је Ивана Димић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Драгица Лаушевић, композитор Ирена Поповић, Тамара Антонијевић је била задужена за сценски покрет, а Љиљана Мркић Поповић за сценски говор.

Представа „Сањао сам да сам се пробудио“ говори о животу у једном позоришту посредством четири жанра који се крећу од фарсичне структуре, преко мелодраме, историјског каламбура до водвиљске игре, заокружујући слику наше, и не само позоришне стварности.

„У име оца и сина – прича о Светом Сави“

Уз причу о четири сна о позоришту, комад се бави театром данас у друштвеном, социјалном, естетском, етичком и егзистенцијалном смислу.

Улоге су поверене Јовану Јовановићу, Душану Матејићу, Анастасији Мандић, Сузани Лукић, Нини Нешковић, Николи Вујовићу и Слободану Бештићу, док се сопран Катарина Јовановић појављује као специјална гошћа.

У представи учествују и чланови хора „Смиље“.

Уметнички тим чине драматург Ђорђе Косић, сценограф Јасмина Холбус, костимограф Марина Меденица, композитор Ирена Поповић, Никола Кљајић (асистент редитеља и монтажер видео материјала), Иван Мирковић (корепетитор и асистент композитора) и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

■ Р.П.Н. ■

„РОМАНСА У ПОКРЕТУ“

Велики балетски гала концерт под називом „Романса у покрету“, уз учешће балетских звезда Народног позоришта у Београду и националних позоришта из региона, биће одржан 14. фебруара (19,30) на Великој сцени.

У оквиру програма биће изведени љубавни дуети из најпознатијих балетских класика и дела еминентних кореографа из региона - Леа Мујића, Едварда Клуга, Сташе Зуровца, Крунислава Симића, Рената Занела и Роналда Савковића. На иницијативу Народног позоришта у Београду у заједничком пројекту после више деценија на истој сцени окупиће се балетске звезде из осам позоришта и шест земаља региона - Хрватског народног казалишта у Загребу (Хрватска), Народног позоришта Сарајево (Босна и Херцеговина), Националне опере и балета Скопље (Северна Македонија) Словенског народног гледалишча Опера и Балет Љубљана и Словенског народног гледалишча Марибор (Словенија), Опере и балета Софија (Бугарска) и Српског народног позоришта Нови Сад (Србија).

Р.П.Н.

ОДРЖАНИ ВЕЛИЧАНСТВЕНИ НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТИ АНСАМБЛА ОПЕРЕ И БАЛЕТА

Новогодишњи Гала концерт ансамбла Опере и Балета Народног позоришта у Београду одржан је 13. и 14. јануара на Великој сцени пред препуним гледалиштем, а улазнице за обе вечери биле су рапродате одмах по пуштању у продају, скоро два месеца раније. Више од три деценије, од 1993. године, Народно

позориште у том периоду традиционално организује дочек Нове године по јулијанском календару уз

специјално припремљен музички репертоар, обојен романтичном и свечарском атмосфером, коју је ове године, први пут, својим учешћем обогатио и ансамбл Балета. Публика је била у прилици да ужива у веома богатом, садржајном и брижљиво одабраном вишечасовном програму који је обе зимске вечери претворио у величанствену, незаборавну новогодишњу симфонију. У оквиру програма, који је отворен увертиром из Росинијеве „Пепелуге“, изведени су неки од најлепших дуета и хорска извођења из опера „Риголето“, „Бал под маскама“, „Норма“, „Кнез Игор“, „Кармен“, „Дон Карлос“, „Набуко“, „Манон Леско“ и „Коштана“, као и одломци из популарних балетских представа „Крцко Орашчић“, „Гусар/Le Corsaire“, „Краљица Марго“ и „Лабудово језеро“. Програмом, у режији Марија Павла дел Монака, дириговао је Александар Којић и Ђорђе Станковић (Хор), док је концертмајстор била Едит Македонска. Избор сценографије урадила је Јасна Сарамандић, а избор костима Катарина Грчић Николић.

Р.П.Н.

СОЛИСТИ ПАРИСКЕ „ОПЕРЕ“ ГОСТОВАЛИ У „КРЦКУ ОРАШЧИЋУ“

Први солисти париске „Опере“ Héloïse Bourdon (Елоиз Бурдон) и Jérémy – Loup Quer (Жереми – Лу Кер) наступили су у среду 10. јануара на Великој сцени Народног позоришта у балету П. И. Чајковског „Крцко Орашчић“, у кореографији Константина Костјукова према Петипа, Иванову. Гости из Француске представили су се у главним улогама Маше и Крцка Орашчића, а одушељена публика, заједно са комплетним ансамблом Балета и Оркестром Народног позоришта под диригентском управом Ђорђа Павловића, наградила их је на крају представе вишеминутичним бурним аплаузом и овацијама.

Р.П.Н.

фото: Драгана Удовичић

МИЛОШ ЛОЛИЋ, РЕДИТЕЉ КОМЕДИЈЕ
БРАНИСЛАВА НУШИЋА „МИСТЕР ДОЛАР“

Желим да се смејемо, не појединцима или групи људи, већ нашим заједничким манама

После скоро деценијске паузе, Милош Лолић један од најбољих српских редитеља средње генерације, познат и признат и ван граница наше земље захваљујући значајном уметничком трагу који је оставио на разним, угледним европским позоришним сценама (бечки Бургтеатар и Фолкстеатар, Театар „Максим Горки“ у Берлину, минхенски Резиденцтеатар, Шаушпилхаус у Дизелдорфу, Театар Базел...) поново режира у Народном позоришту. Те 2015. године, на Великој сцени поставио је Шилерову „Марију Стјуарт“, а овога пута, на истом месту, спрема познату комедију Бранислава Нушића „Мистер Долар“ чија се премијера очекује средином марта. Биће то први пут у његовој богатој и бројним, престижним наградама овећаној каријери да ради неки комад овог славног писца, несумњиво највећег комедиографа у српској књижевности. Као и у већини својих дела, Нушић и у „Мистер Долару“ ангажовано пише, у овом случају, о моћи новца и о томе у којој мери је новац, вечни покретач збивања у свету – дајући му тиме функцију главног лика комада. И сам наслов представља алузију на значај новца, највећу опсесију како тадашњег друштва с почетка тридесетих година прошлог века, тако и овог, данашњег. У фокусу комада, у којем се аутор подсмева у лице учмалој и затвореној групи живописних мрачних ликова, скоројевића и лажних буржуја, је прича о

увређеном београдском адвокату Матковићу који жели да спроведе један „друштвени експеримент“...

„Од свих Нушићевих текстова, осетио сам да ми је овај, нека-

Упознали су Недин Незировић, Теодора Драгићевић, Радован Вујовић, Ива Милановић, Александар Вучковић, Калина Ковачевић, Јован Јовановић, Магдалена Мијатовић, Немања Стаматовић, Ваја Дујовић, Драган Секулић, Бојана Бамбић, Вучић Перовић, Софија Узуновић, Данило Лончаревић, Ивана Шћепановић, Сава Милутиновић... Редитељ Лолић урадиће и идејно решење сценографије, драматург је Периша Перишић, а у уметничком тиму су и Мираш Вуксановић (реализација сценографије), Марија Марковић Милојев (костимографија), Невена Глушица (компоновање музике) и др Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

ко, најближи“, каже Милош Лолић у разговору за „Позоришне новине“ објашњавајући који је био кључни разлог зашто је одлучио да режира баш „Мистер Долар“.

„У овој драми осећам неког Нушића неупоредивог са другим његовим драмама. Привлачи ме то што ово није „нагажена“, снажна комедија са пуно вицкастих репли-

ка, већ је, ипак, мање карикатурална. Додатно, први и трећи чин ове драме, неуобичајено за наше драмско наслеђе, су изазовна прилика за редитеља да ради на захтевним групним сценама са скоро 20 глумаца.

Тема комада, без обзира на то што је текст настао пре скоро једног века, веома добро кореспондира са данашњим временом?

Актуелност неког текста никада ми није представљала кључни разлог због којег бих га поставио на сцену. Припадам оним редитељима који се за неки текст одлуче, најпре, због одређених вредности које он носи, попут специфичног третмана језика и говора или некакве игре са оним што подразумевамо као позоришно наслеђе. Међутим, „Мистер Долар“ је, заиста, изузетно актуелан. Радња се одвија на журкама некакве високе класе, односно елите која је истовремено и политичка и финансијска и корумпирана. Без обзира на то што је комад написан пре скоро једног века, његова актуелност је до те мере присутна да не морам чак ниједним редитељским поступком да указујем на то. Та журка из Нушића говори јасно и гласно о нашем времену. Нису примењиве само реплике, него и све ситуације одреда.

Шта ће бити у фокусу вашег редитељског читања?

Ја сам неко ко је склон да текстовима, посебно драмској класици, приступим са такозване деконструктивистичке позиције, на

пример да померим фокус на неки споредни лик, или да из текста извучем на површину неке споредније, а битне теме. С друге стране, ова комедија барата са великим бројем озбиљних тема без да ико мора да их подвлачи, као што је, рецимо, класно питање. Експеримент по ком наша елита слави конобара као милионера. Дакле, немам потребу за деконструкцијом, и без обзира на то што смо у адаптацији избацили неке ликове, ми смо Нушићу, пуни поверења, препустили да скоро сасвим интегрално, води ову представу куда је наумио. И тек то ми је омогућило да уживам у оним малим небитним репликама које се нађу између комичних узлета; оне у том хаосу заличе на животну мантру или макар хаику, на пример, кад лик Матковића каже: „Мислим да је то и најбоље, ићи жмурећи кроз живот.“

Први пут режирате неки Нушићев комад...

Мој циљ је давно, док сам био много млађи, и пре него што ми се догодила каријера у иностранству, био да се редовно „хватам“ не само Нушића, него и многих других наших битних класика. Али, ето, живот ме је одвео у неком другом смеру, и нимало због тога не жалим. Срећом још има времена и прилике да неке од тих младалачких одложених снова ипак остварим. Можда мало глупо звучи, али осећам се помало дужним, не некоме другом, већ пре свега себи, да радим Нушића. Отуд ми је план да се у наредном периоду вратим својим омиљеним писцима наших језика које немам прилику да радим негде тамо. Нушићу је лако, он се редовно свуда поставља, али треба ревитализовати и неке затурене вредности, попут Милутина Бојића.

За новац се обично каже да је мера вредности, синоним угледа и статуса, полуга моћи... Какав је ваш однос према новцу?

Ко год је узео да се бави позориштем, сигурно нема у плану да се обогати. Није битно у којим условима функционишете, радом у позо-

ришту нећете постати милионер. То ме наравно нимало не спашава света у ком живимо, па сам и ја, као и сви други у капитализму, једнако „навучен“ на паре. Ви нисте? Прижељкујемо више, па макар и бацали. Али, генерално, немам план ни у интервјуима, нити у својим сценским поставкама, да се бавим тим питањем. Не служи ми рад у позоришту томе. Није ми циљ да изнесем велики закључак који ће публици поручити шта ја мислим о новцу.

Нушић је у својим делима овековечио свакодневицу српског друштва у 19. и 20. веку, а његове социолошке анализе су актуелне и данас. Исмевао је људску сујету, глупост, лажно доброчинство, лицемерје...

Ја га, пре свега, доживљам као некога ко је био разноврсан, јер није писао само комедије, али и те комедије су међусобно различитих циљева, и различитог хумора. Имамо склоност да Нушића доживљавамо монолитно, и утолико да га поједностављујемо, чак га чинимо наивнијим но што стварно јесте. Постављајући га по сваку цену смешним умањујемо оштрицу његове сатире. Тако је лако рећи да Нушић друге исмева, и онда му се само придружити у томе.

Покушавам да нађем начин да публици дамо пунокрвну комедију у којој се не смејемо директно некоме ко је гори од нас, појединцима или групи људи, већ да се смејемо сопственим заједничким, малим, али непоправљивим манама. Дакле, спасити Нушића од клопке исмевања.

У великом ансамблу, углавном, су млади глумци, са просеком од неких тридесетак година...

Пожелео сам да сакупим глумачку екипу у којој ће већина бити млађа од мене. Морам да признам, помало сам чак и изненађен до које мере су њихова младост и полет постали мотор свих наших проба. То њихово улагање у ово што радимо је мени, тренутно, најинспиративнија ствар, можда, чак, инспиративнија и од самог текста. Задивљен сам тим „клинцима“ свеже запосленим у Народном позоришту, јер нисам очекивао да у време када се на факултету уписује глума да би се играло по серијама, највећем на овако велики број младих који су спремни да живе позориште. Надам се да ће тако и остати и да их неће „прогутати“ неки други медији, да би наш театар уопште имао будућност. Тако да, тренутно, кроз овај процес ме не води Нушић, него ова нека „опичена“ позоришна „деца“, и због тога сам веома срећан.

■ Микојан Безбрадица ■

НУШИЋЕВ „МИСТЕР ДОЛАР“ ПРАИЗВЕДЕН ЈЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ ПРЕ СКОРО ЈЕДНОГ ВЕКА

„Комад за добру позоришну публику која воли добро да се насмеје“

Карикатура Бранислава Нушића која илуструје текст др Ранка Младеновића

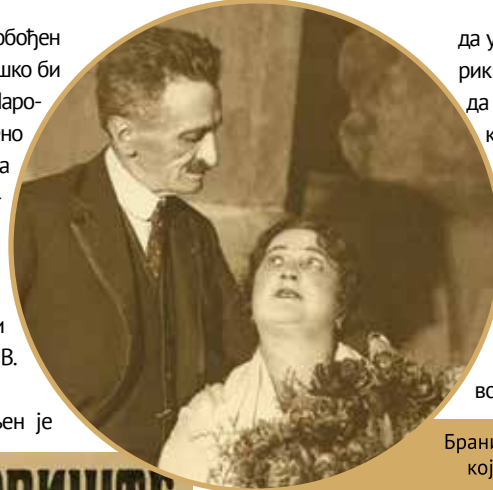
то што се јуче другачије понашало према њему. Унапред одбијам сваку помисао да сам у „Мистер Долару“ ма кога лично оцртао. Ово ми се до сада често приписивало. Слабости људи и жена тако су опште особине нашег друштва да их није потребно тражити код појединих лица“, говорио је Нушић у разговору за „Политику“, објављеном дан уочи праизведбе „Мистер Долара“.

Прелиставајући текстове из тог времена, стиче се утисак да су критике биле поприлично подељене. У свом осврту, Милан В. Богдановић је приметио да се овде, за разлику од неких претходних Нушићевих комада, „не ради само о игри више или мање смешно замршених ситуација, само ради игре и ради смеха, већ се циља на нешто озбиљније и стварније“.

„Показује се једна тенденција извргавања подсмеха извесних друштвених стања, и у том погледу, г. Нушић је овога пута био у намери близак социјалној

Нушићевом тексту осећа ослобођен сваког обзира. Од глумаца, тешко би било појединце истицати. Нарочито је падала у очи савршено типична фигура г. Новаковића који има услове за најфиније уметничке ефекте, жива, природно слободна и дрска жена гђа Микулић, одличан професор г. Антонијевић и други“, закључио је Милан В. Богдановић.

У листу „Време“ објављен је

Бранислав Нушић и Жанка Стокић која је играла Пословну жену

Познато дело Бранислава Нушића „Мистер Долар“ ни деценијама после настанка није изгубило на актуелности. Ова комедија ситуације с елементима комедије нарави у чијем средишту је прича о скоројевићима који лако долазе до новца и онима који им се улагују, веома је препознатљива и у данашњем времену. Један од јунака комада - разочарани и цинични Матковић, релативно богат грађанин, у жељи да се освети друштвеној групи којој припада и девојци која га је оставила, успева да их морално компромитује вешто изведеном варком. Елитни клуб скоројевићевских буржуја поверује да је конобар Жан постао богати наследник и на многе начине удвара се „мистеру Долару“ и тако показује своје слабости и пороке...

Нушићев „Мистер Долар“ праизведен је у Народном позоришту 16. септембра 1932. године, у режији Јосипа Кулунџића и сценографији Станислава Беложанског. То је, за сада, и једина поставка тог дела на сцени београдског националног театра. У подели су били Витомир Богвић, Никола Гошић, Драгутин Петровић, Јован Антонијевић, Милан Стојановић, Мата Милошевић, Жанка Стокић, Владета Драгутиновић, Виктор Старчић, Михаило Васић, Милорад Душановић, Фран Новаковић, Невенка Микулић...

„У Мистер Долару“ нема главних лица. Нико није јунак. Долар је јунак комада. Не човек. Кад сам наумио да напишем комад, опазио сам да је трка за новцем један од најочајнијих проблема данашњице. И морал и љубав и религија почивају на новцу. Наше друштво сам хтео да прикажем како се оно односи према човеку који је богат. Без обзира на

Лик разочараног и циничног Матковића тумачио је Никола Гошић

комедији као ретко кад. Али, као и увек, г. Нушић је и овога пута само додирнуо ствари заобилашавши их. Уместо једне сатиричне комедије друштвених парадокса у односима, *прошверцовао* је мало шале на друштвени рачун. (...) Приказ је, као и увек, што је случај са комедијама г. Нушића, био изванредан. У режији г. Кулунџића добио је један живи, али организовани темпо који је очигледно подизао трома места. Уз то, редитељева је заслуга и јака дисциплинованост ансамбла који се обично у

текст непотписаног аутора који, између осталог, наводи да је у комаду „композиција расејана, неповезана, док безброј дијалога стварају хаос од којих ништа не остаје у сећању“.

„У оваквим комадима, као што је *Мистер Долар*, у којима нема ни психологије, ни карактера, а која су притом прави мравињак личности, редитељ је спуштен на обичног аранжера, као при плесовима: он просто само распоређује парове. Зар тупреба говорити о некаквој режији?“, пита се овај неименовани критичар.

Сасвим супротно, његов колега потписан иницијалима С.В. оценио је да је „господин Нушић позоришној публици, коју је скоро пола века забављао својим хумором, пружио још један комад који ће је пријатно забавити и насмејати“.

„Његов *Мистер Долар* писан

је за публику, за ону добру позоришну публику која воли да се насмеје, добро насмеје... и ништа друго. *Мистер Долар* је по својој идеји могао да буде и социјална драма да је писан другим пером, али под веселим пером г. Нушића он је остао само комедија. Г. Нушић познаје врло добро наше монденско друштво, јер сви његови јунаци су лица данашњице. И зато је добро урадио што се на њихов рачун само нашалио, али не и разљутио. Режију је водио са успехом г. Кулунџић. Глумци су дали, сви до једнога,

све што је било у њиховој моћи“, наводи се на крају текста.

У још једном непотписаном чланку, овога пута објављеног у дневном листу „Правда“, наводи се да Нушић у свом најновијем комаду „обрађује стару тему – о свемоћи новца“.

„Тема несумњиво много експлоатисана, али увек добра и могућа за импресивне и дубоке варијације: оштру сатиру на друштвене нарави, патетичну трагедију о сламању карактера, пропадању савести, рушењу читавих живота, егзистенција и каријера или стицање нових положаја и угледа. Све те могућности затвара ова крупна тема у којој нема лажних ставова и маскираних мисли. Јер, питање новца одувек је било најтачнија мера људске савести и људског морала. Г. Нушић из ове теме изабрао је њену варијанту сатири. Он би хтео

да у свом новом комаду буде сатирик своје средине и свога времена, да нам покаже, кроз четири чина, како смо бедни пред новцем. То је лепа мисао и похвалан покушај. Али, има нешто што се не подудара, што се фатално не слаже у делима г. Нушића. То је његова воља да буде сатирик која противу себе има његову природну склоност ка водвиљу. Г. Нушић је, дакле, овеја-

ни водвиљист са тајном жељом да буде сатирик“.

Критичар др Ранко Младеновић сматра да је Нушић у овом делу „само завирио у модерни Београд, али никако не заборављајући стари“.

„Он се савременом београдском друштву приближује несумњивим талентом, али старом логиком и старом шаблонском оштроумношћу. (...) Наивност са сировом перверзијом не везује се лако. А г. Нушић је изврстан илустратор једнога доба на измаку. Када нам се то доба враћа на позорницу, оно утолико пре постаје рељефније уколико више измиче од нас. У томе је г. Нушићева непролазност. Али, када се прави компромис са савременим и психолошки сложеним типовима, поставља се само по себи друго мерило. Оно није толико науштрб г. Нушића, колико је на недовољну корист да се пође даље у наше позоришне могућности“, истакао је Ранко Младеновић уз напомену да „режија г. Кулунџића заштићује добро димензије игре“, док су глумци својом игром „сачували атмосферу целине“.

У међувремену, „Мистер Долар“ је у претходних девет деценија, имао бројне поставке на позорним сценама не само у Београду, него и широм земље – у Нишу, Новом Саду, Зајечару, Лесковцу, Ужицу, Сомбору, Крагујевцу, Вршцу, Пироту, Суботици... И даље је, без сумње, интригантан и инспиративан позоришним ствараоцима. Зато, с великим нестрпљењем ишчекујемо нову верзију „Мистер Долара“ на сцени Народог позоришта у режији Милоша Лолића, једног од најбољих српских редитеља средње генерације. Премијера је планирана средином марта на Великој сцени.

ГЛУМИЦА БОЈАНА СТЕФАНОВИЋ, О НОВОЈ СЦЕНСКОЈ ЈУНАКИЊИ – ЈЕВДОКИЈИ АНГЕЛ И ДРУГИМ УЛОГАМА У МАТИЧНОМ НАЦИОНАЛНОМ ТЕАТРУ

У глуми је најважнија ИСТИНА

Фото: Анђела Грозданић

Већ више од две деценије, глумица Бојана Стефановић је стална чланица ансамбла Дrame Народного позоришта којем се прикључила 2001. године, непосредно пошто је дипломирала на Факултету драмских уметности у Београду, у класи проф. Биљане Машић, као студент генерације. Ова уметница

ста од вјетра”, „Фауст 1” и „Фауст 2”, „Црно млеко”, „Сабирни центар”, „Мисис Толстој”, „Стаклена менаџерија”, „Кањош Мацедоновић”, „Дама с камелијама”... Улогама у комадима с актуелног репертоара - „Рат и мир”, „Деца” и „Женски оркестар”, ових дана придружила је и лик Јевдокије Ангел, једне од јунакиња драме Милована Витезовића „У име оца и сина – прича о Светом Сави” која је у адаптацији Иване Димић и режији Милана Караџића премијерно изведена 27. јануара на Великој сцени. На почетку разговора за „Позоришне новине”, вођеном средином месеца,

Бојана каже да је још од тренутка када је први пут прочитала текст, па касније током проба, уживала у раду на овом позоришном остварењу које је својом драмском снагом осветлило велики живот и дело Светог Саве, једне од најзначајнијих личности српске историје.

„Занимљиво ми је било да сазнам мноштво нових историјских информација о величини реформаторске улоге Растка Немањића, односно Светог Саве у стварању наше државе, независне цркве и свега што је остварио у домену школа, болница... То је оно дивно у нашој

професији, што изнова сазнајемо толико тога”.

Поверена Вам је улога Јевдокије Ангел, историјске личности интригантне судбине и прве стране принцезе на српском двору – прве жене српског великог жупана Стефана Немањића, првог краља Србије. Мала, али, свакако, веома изазовна улога...

Свака нова улога је на свој

оно што и нама док смо читали комад. Да на један занимљив, драмски начин, сазнају мноштво нових информација о самом Светом Сави, као и о целом том периоду наше историје.

Непосредно након што сте 2001. године дипломирали као студент генерације на Факултету драмских уметности у Београду, у класи проф. Биљане Машић, примљени сте у стални ансамбл Дrame Народного позоришта. Сигуран сам да се и данас, више од две деценије касније, са веома лепим успоменама сећате тог периода?

Ми смо као генерација заиста били почаствовани једним врло исправним системом, да се млади глумци након академије, примају у позориште, и ту настављају да брусе свој занат, кроз бројне задатке и позоришне изазове. Увек се сетим тог периода пре свега по томе с колико љубави су нас прихватиле старије колеге. То никада нећу заборавити. И зато сам последње две године пресрећна што нам се указала прилика да сада ми дочекамо пуног срца дивне, младе људе, који су нам постали нове колеге у нашој Кући.

На матичној сцени дебитовали сте 22. фебруара 2002. године улогом Тијане, у култној „Великој драми” Синише Ковачевића која је и даље на репертоару и за коју карте и данас „плану” чим се пунте у продају. Из Вашег угла, успех

Као Марија Хелга Хофман са Милорадом Вучићем (Вук Костић) у „Великој драми”

раскошног талента која подједнако убедљиво тумачи јунакиње не само из класичног и савременог, већ и музичког репертоара, показала се у пуном сјају већ на дебију у матичном позоришту – улогом Тијане у култној представи Синише Ковачевића „Велика драма”, премијерно изведене 22. фебруара 2002. године. У међувремену, у овом величанственом четворочасовном позоришном спектаклу који се и данас игра на „карту више”, уместо Тијане, већ годинама, такође с великим успехом, тумачи лик Марије Хелге Хофман. Иза ње су, на истој сцени, и значајне роле у представама „Невје-

Лора Вингфилд у „Стакленој менаџерији”

начин занимљива и изазовна. Нисам до сада играла ниједну принцезу, можда је то једна бајковита новина. Важно ми је да сви ти људи, иако историјске личности, и из далеке прошлости, буду живи људи, са свим својим проблемима, манама и дилемама. Без тога нема позоришта.

Историчари споре доста информација које су у вези са Јевдокијом...

Њена биографија је помало романсирана, као и све што имамо од информација из тог далеког историјског периода. Да, тачно је да историчари споре доста информација везаних за њу, као и њен плаховити, да не кажем, дивљи карактер. Али, иако животно, позориште је исто тако и веће од самог живота, и зато нам је увек занимљивије да наши карактери буду што јачих боја. Тако да сам ја прикупила све оно што је уз предлог из комада, написано о њој кроз историју, а да нам је било инспиративно за сцене.

Захваљујући овој представи, публика има прилику да, између осталог, сазна и многе биографске чињенице из живота Светог Саве - човека огромне снаге, фасцинантне мудрости и изузетне одважности...

Да, свакако. Верујем да ће публици бити занимљиво исто

У међувремену, на сцени Народного позоришта остварили сте и друге значајне улоге у представама „Невјеста од вјетра”, „Фауст 1” и „Фауст 2”, „Црно млеко”, „Сабирни центар”, „Мисис Толстој”, „Стаклена менаџерија”, „Женски оркестар”, „Кањош Мацедоновић”, „Дама с камелијама”, „Рат и мир”, „Деца”... Издвајате ли неку као посебно драгу?

Свака је драга на свој начин; „Женски оркестар” због посебно драге екипе, „Стаклена менаџерија” због изузетно инспиративне улоге, режије и поделе, „Рат и мир” због моћне приче коју смо успели да с пуно љубави исплетемо, „Деца” због сирове, суштинске емоције коју та представа носи...

Осим на матичној сцени, остварили сте веома запажене улоге и у другим београдским позориштима, пре свега у Позоришту на Теразијама, али и на телевизији, у разним серијама. Када се осврнете на досадашњи део каријере, претпостављам да сте задовољни оствареним резултатима?

Немам разлога да не будем задовољна. Ја сам, иначе, у том смислу скромна; важно ми је да имам инспиративне и изазовне улоге у комадима чије ме се приче дубоко тичу, а тога је до сада било у приличном броју, и надам се, тек ће бити таквих задатака.

С којим јунакињама које сте до сада тумачили, без обзира на то да ли је реч о позоришту или телевизији, можете и приватно да се поистоветите?

Можда најпре са Маријом Хелгом Хофман, с обзиром да је то једна класична мелодрамска улога, пуна љубави и животних изазова. Са тиме свака жена може да се поистовети. Исто тако и Милка из Нушићеве телевизијске драме „Полажајник”, на сличан начин - то је једна блиска, женска, нежна љубавна прича. Све друге су, свака из различитих разлога, скоро скроз другачије од мене, или онога што сам у животу имала у својим искуствима.

У глуми је важно борити се за истину и трагати за њом, односно суштина глуме, како сте једном рекли, је увек иста - бити што ближе истини. Ипак, до праве истине није увек баш тако лако доћи...

Увек је захтевно. Изузетно захтевно, некада и исцрпљујуће. Али када не би било изазова, и трагања за суштином, онда не би било сврхе и лепоте у нашој уметности.

■ Микојан Безбрадица ■

Патриција у „Женском оркестру”

ове представе (у којој од 2005. године, уместо Тијане све време играте улогу Марије Хелге Хофман), огледа се у...

Бриљантном Синишином тексту, фантастичној подели и великој љубави коју ми као екипа гајимо према тој представи. Све то заједно, сигурно је била права комбинација за дуговечност ове одличне представе.

ОПЕРА ПРВИ ПУТ СПРЕМА ПОЗНАТО ВЕРДИЈЕВО ДЕЛО ИЗ ЊЕГОВОГ ПОЗНОГ СТВАРАЛАЧКОГ ПЕРИОДА

У априлу стиже „Симон Боканегра“

Ансамбл Опере Народног позоришта у Београду припрема оперу Ђузепе Вердија „Симон Боканегра“, а премијера је планирана 24. априла на Великој сцени, под диригентском управом Ђорђа Павловића и у режији госта из Италије Рената Бонајуга. Биће то први пут у 104. године постојања Опере националног театра да се овај наслов, први из Вердијевог позног стваралачког периода, нађе на њеном репертоару.

Прва верзија опере „Симон Боканегра“, настала 1857. године,

прошла је скоро незапажено на премијери у Театру „Ла Фениче“ у Венецији. У међувремену, више од две деценије касније, Верди је одлучио да узме у руке прашњава литературу и преради је, уз помоћ свог великог пријатеља и верног сарадника Арига Боита. На тај начин, дошло је до значајних измена у овој мелодрами у три чина - преуређен је редослед свих сцена, написан Пролог и додата славна сцена „У сали Великог већа“ којом се завршава први чин. Ова верзија премијерно је изведена с великим успехом, 1881. године у миланској Скали.

Иначе, ово је једно од ретких оперских наслова који су инспирисани животом историјских личности – у фокусу приче налази се средњовековни дужд Симон Боканегра, гусар у служби републике Ђенове, први владар у историји те

ЗНАЧАЈАН ЈУБИЛЕЈ

Опера Народног позоришта обележила је ових дана и један веома значајан јубилеј; поводом 120 година од премијере прве српске опере „На уранку“, 17. и 20. јануара, на Великој сцени изведена је та једночина опера Станислава Биничког, према либрету Бранислава Нушића, под диригентском управом Стефана Зекића и у режији Ане Григоровић. Овај јединствени бисер српске културне баштине, произведен је у Народног позоришту у Београду 20. децембра 1903. године.

републике изабран од народа и човек са комплексним политичким и личним проблемима.

Радња пролога дешава се у 14. веку у Ђенови. Млади Симон, који је у том периоду претендент за положај дужда, заљубљен је у Марију, али њен отац, племић Јако-

по Фјеско, не одобрава ту везу. Након сазнања да је његова ћерка тајно родила Симоново дете, отац одлучује да је затвори у палату. Марија, схрвана болешћу, умире, а једини који знају детаље њене судбине су укућани. Боканегра покушава да се помири са Фјеском, али он, заузврат, тражи да буде старатељ своје унуке. Међутим, девојчица је мистериозно нестала. Након одласка разочараног Фјеска, Боканегра успева да уђе у палату и том приликом сазнаје да је Марија мртва...

Опера „Симон Боканегра“ има своје посебно место у великом и богатом опусу Вердијевог стваралаштва, а карактеришу је надахнута мелодиозност и истанчани осећај за сценску драматику.

■ Р.П.Н. ■

ЈУБИЛЕЈИ: 125. ГОДИНА ОД РОЂЕЊА НИНЕ КИРСАНОВЕ И 75. ОД РОЂЕЊА ЗОЈЕ БЕГОЛИ

Незаборавне балерине Народног позоришта

Нина Кирсанова обележила је својом игром београдски и југословенски балет, а као кореограф и педагог, умногоме му је и одредила пут. Рођена је у Москви, у царској Русији, 21. јула 1899. године, а преминула 3. фебруара 1989. године у Београду. Како је сама записала, „ступила (је) на позорницу 1. октобра 1916“. Тога дана, када је због болести солисткиње „ускочила“ у улогу Одилеје у *Лабудовом језеру*, почела је њена тридесетшестогодишња играчка каријера. Премда је 1920. године прошла аудицију за Бољшој театар, до њеног ангажмана није дошло јер је због Руског грађанског рата напустила домовину. Након ангажмана у Пољској, обрела се у Загребу, одакле је, на позив Станислава Биничког, дошла у Београд.

Своју прву представу пред београдском публиком одиграла је, уз Александра Фортуната, мање од годину дана након оснивања Балета – 7. новембра 1923. Било је то *Балетско вече*. Овог 24. фебруара навршиће се сто година откако је ова велика балерина постала прва играчица Народног позоришта. Са њом су, дакле, почеци балета у Србији нераскидиво повезани.

Нина Кирсанова је у Народног позоришту била ангажована до 1. децембра 1950, у четири наврата,

као примабалерина, кореограф и шеф Балета. Прекиде у ангажману у Београду проводила је, између осталог, на усавршавању у Европи и свету, као члан трупе Ане Павлове, те у Монаку, у Опери Монте Карла, где је три сезоне била примабалерина, кореограф и шеф балетског ансамбла. У националном театру је, према попису Ксеније Шукуљевић Марковић, остварила 67 улога и солоа, и осмислила 59 режија и кореографија. Последња кореографија Кирсанове у Народног позоришту било је *Лабудово језеро*, премијерно изведено 18. децембра 1951, а од сцене се као балерина опростила 23. фебруара наредне године, и то управо на Великој сцени Народног позоришта.

Тиме се, очекивано, не црпе све заслуге ове свестране личности за развој балета у Србији и Југославији. Круна њеног педагошког рада било је оснивање Балетског студија Опере Народног позоришта 1946, а одмах следеће године и прве државне Средње балетске школе (данас Балетске школе „Лујо Давичо“), која је изнедрила нека од најславнијих имена послератног југословенског балета.

Нарочито место у историји Балета Народног позоришта заузима и Зоја Беголи, дугогодишња прва солисткиња, која је, попут сво-

Својом игром обележила је београдски и југословенски балет: Нина Кирсанова

јих претходница оставила трага не само као балерина већ и као педагог и репетитор. Рођена је 19. јануара 1949. године, а умрла 2. јануара 2017. у Београду. Након што је 1965. године завршила Балетску школу „Лујо Давичо“, у класи Данице Живановић, отишла је у Санкт Петербург на двогодишње усавршавање на чувеној академији „А. Ј. Ваганова“, као стипендиста Народног позоришта, где

је имала прилику да ради са Беликовом, Пушкином и Серебрњиковим. По повратку у Југославију, у Народног позориште долази 1. септембра 1967, где проводи читав радни век, све до децембра 1994. године.

Међу бројним класичним и карактерним улогама које је успешно оживела на Великој сцени националног театра, попут Жизеле и Мирте, Сванилде и Половецке девојке, критичарка Милица Зајцев посебно издваја улогу Кити у *Ани Карениној* Родиона Шchedрина (у кореографији Димитрије Парлића).

Као педагог у Балетској школи „Лујо Давичо“, Зоја Беголи је утрла пут великом броју балетских уметника, међу којима вероватно најсветлије сија име Ашхен Атаљанц, док је као предавач на Академији уметности, где је предавала од 1995. до 2003. године, оставила свој печат на младе глумце и редитеље којима је предавала.

У првој години свог другог века, Балет Народног позоришта сећа се великих подвига и значајних уметника из своје богате историје. Писање те историје, међутим, не престаје докле год се, следећи светле примере из прошлости, на сцену изводе млади, даровити уметници и стварају нове балетске представе.

■ Марко Ранчић ■

Зоја Беголи у представи „Пер Гинт“

Минуле године 19. марта отпочело је обележавање стогодишњице Балета у Србији, премијером класичног балета *Гусар/Le Corsaire* Адолфа Адама (у кореографији Бахрама Јулдашева). У овој години, пак, навршава се 125. година од рођења Нине Кирсанове и 75. од рођења Зоје Беголи, две незаборавне балерине националног театра. Иако историји балета у Србији не мањка горостасних фигура, нема сумње да без ове две каријатиде она не би била ни изблиза толико монументална.

ФЕБРУАР 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЧЕТ.	01. ГУСАР/LE CORSAIRE	од 19.00
	балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	
ПЕТ.	02. ГОДИНЕ ВРАНА	од 19.30
	драма Синише Ковачевића	
СУБ.	03. ПЕПЕЉУГА	од 19.30
	опера Ђоакина Росинија	
НЕД.	04. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА	од 19.30
	драма Хенрика Ибзена	
ПОН.	05. ОЧЕВИ И ОЦИ	од 19.30
	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	
СРЕ.	07. КРЦКО ОРАШЧИЋ	од 19.00
	балет П. И. Чајковског	
ЧЕТ.	08. КРЦКО ОРАШЧИЋ	од 19.00
	балет П. И. Чајковског	
ПЕТ.	09. КОНЦЕРТ ИРАНСКЕ ТРАДИЦИОНАЛНЕ МУЗИКЕ У ИЗВОЂЕЊУ АНСАМБЛА „ДАРВАГ“	од 19.00
	поводом 45 година исламске револуције Ирана	
СУБ.	10. ТРУБАДУР	од 19.30
	опера Ђузепе Вердија	
НЕД.	11. МАГБЕТ	од 19.30
	трагедија Вилијама Шекспира	
СРЕ.	14. РОМАНСА У ПОКРЕТУ - ВЕЛИКИ БАЛЕТСКИ ГАЛА	од 19.30
	Љубавни дуети у извођењу звезда Балета Народног позоришта и националних театарара региона	
СУБ.	17. СЛЕПИ МИШ	од 19.00
	оперета Јохана Штрауса	
НЕД.	18. ДЕРВИШ И СМРТ	од 19.30
	Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	
ПОН.	19. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА	од 19.30
	драма Хенрика Ибзена	
УТО.	20. ДЕЦА	од 19.30
	опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић	
СРЕ.	21. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	од 19.00
	балет Петра Иљича Чајковског	
ЧЕТ.	22. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	од 19.00
	балет Петра Иљича Чајковског	
ПЕТ.	23. ВЕЛИКА ДРАМА	од 19.30
	драма Синише Ковачевића	
СУБ.	24. ТОСКА	од 19.30
	опера Ђакома Пучинија	
НЕД.	25. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА	од 19.30
	комедија Душана Ковачевића	
ПОН.	26. НЕЧИСТА КРВ	од 19.30
	Борисав Станковић / Маја Тодоровић	
УТО.	27. РАТ И МИР	од 19.30
	драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	
СРЕ.	28. НАБУКО	од 19.30
	опера Ђузепе Вердија, представа посвећена Слободану Банету Станковићу прваку Опере	
ЧЕТ.	29. У ИМЕ ОЦА И СИНА	од 19.30
	ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ, драма Милована Витезовића	
ПЕТ.	01. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА	од 19.30
	комедија Бранислава Нушића	
СУБ.	02. КАРМЕН	од 19.00
	опера Жоржа Бизеа	
НЕД.	03. ОЧЕВИ И ОЦИ	од 19.30
	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	
ПОН.	04. ГОДИНЕ ВРАНА	од 19.30
	драма Синише Ковачевића	
УТО.	05. КО ТО ТАМО ПЕВА	од 19.30
	балет на музику Војислава Вокија Костића	

МАРТ

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ПЕТ.	02. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	од 20.30
	драма Ерика Емануела Шмита	
СУБ.	03. ВЛАСТ	од 20.30
	комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	
НЕД.	04. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	од 20.30
	драма Ђорђа Лебовића	
ПОН.	05. НАШ РАЗРЕД	од 20.30
	драма Тадеуша Слобођанека	
УТО.	06. РИБАРСКЕ СВАЂЕ	од 20.30
	комедија Карла Голдонија	
СРЕ.	07. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	од 20.30
	мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	
ЧЕТ.	08. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	од 20.30
	комедија Жана Ануја	
ПЕТ.	09. ХАСАНАГИНИЦА	од 20.30
	драма Љубомира Симовића	
СУБ.	10. СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА	од 11.00
	опера за децу Драгана Каролића	
НЕД.	11. СНЕЖАНА И СЕДАМ ПАТУЉАКА	од 11.00
	опера за децу Драгана Каролића	
ПОН.	12. У НАШОЈ ПЕЊИНИ	од 20.30
	Млади позоришни експерти	
ПОН.	12. МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ	од 20.30
	драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	
УТО.	13. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО	од 20.30
	црна комедија Жељка Хубача	
СРЕ.	14. ВЛАСТ	од 20.30
	комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	
СУБ.	17. НАШ РАЗРЕД	од 20.30
	драма Тадеуша Слобођанека	
НЕД.	18. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ	од 20.30
	драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	
ПОН.	19. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	од 20.30
	драма Ерика Емануела Шмита	
УТО.	20. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	од 20.30
	драма Ђорђа Лебовића	
ЧЕТ.	22. ИЛУЗИЈЕ	од 20.30
	комедија Пјера Корнеја	
ПЕТ.	23. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	од 20.30
	драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик	
СУБ.	24. МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ	од 20.30
	драматизација Катарине Тодоровић по роману Владимира Пиштала	
НЕД.	25. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ	од 20.30
	драма Ђорђа Косића	
ПОН.	26. СУЗЕ СУ О.К.	од 20.30
	мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	
УТО.	27. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	од 20.30
	трагикомедија Душана Ковачевића	
СРЕ.	28. ЗЛИ ДУСИ	од 20.30
	драматизација Тање Мандић Ригонат по роману Ф. М. Достојевског	
ЧЕТ.	29. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ	од 20.30
	драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	
ПЕТ.	01. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	од 20.30
	мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	
СУБ.	02. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	од 20.30
	драма Ђорђа Лебовића	
НЕД.	03. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	од 20.30
	комедија Жана Ануја	
ПОН.	04. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ	од 20.30
	драма Ђорђа Косића	
УТО.	05. ЦАРСТВО МРАКА	од 20.30
	драма Лава Николајевича Толстоја	

МАРТ